«Бог з великої Своєї милості відродив нас до живої надії через воскресіння Ісуса Христа» (1 Петра, 1:3)

ЖИВА НАДІЯ

Грудень 2020 р., №103 | *Християнська газета* | *www.dorogadoboga.com.ua*

ЖИВА НАДІЯ НЕХАЙ ЖИВЕ У ВАШОМУ СЕРЦІ!

РІЗДВО ІСУСА ХРИСТА – СВЯТО ДІТЕЙ БОЖИХ!

У ці дні увесь християнський світ згадує чудову подію в історії людства: **РІЗДВО ІСУСА ХРИСТА.** Це не просто свято, а свято особливої радості, радості з неба, **«тому що нині народився вам у місті Давидовому Спаситель, Котрий є Христос Господь!»**, **«слава на висоті Богу, і на землі мир, у людях добра воля!»** – так сповістили ангели пастухам, першим свідкам народження нашого Спасителя (Лк.2:8-14).

Свято Різдва Ісуса Христа – чергове питання кожному християнину:

– Чи у твоєму серці є місце народженому Ісусу?

– Чи твоя добра воля направлена до пізнання Господа й Спасителя Ісуса Христа та Божого Слова?

– Чи ти віриш у те, що Бог відкрився людству таким дивовижним чином?

Всевишній Бог прийняв образ людини через народження від простої богобійної діви Марії. Щоб це сталося, Дух Святий злинув на Марію…

Істинні християни вірять у кожне слово цієї євангельської події, що записана в Новому Завіті. Ангел з неба сповістив пастухам радісну звістку про Спасителя: **«…благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім. Бо сьогодні ... народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь»** (Лк.2:10-11).

Коли Йосип, чоловік Марії, побачив, що його наречена вагітна, то хотів її тихенько відпустити, але ангел Божий з'явився йому вві сні й сказав: **«Не бійся прийняти Марію, дружину твою, бо зачате в ній є від Духа Святого. І вона народить Сина, а ти даси йому ім'я Ісус, бо Він спасе людей Своїх від гріхів їхніх»**.

ОТЖЕ, ЗМІСТ РІЗДВЯНОЇ РАДОСТІ В ТОМУ, ЩО З ПРИХОДОМ ХРИСТА НА ЗЕМЛЮ У ЛЮДСТВА З'ЯВИЛАСЯ ЧУДОВА НАГОДА ПОРЯТУВАТИСЯ ВІД СВОЇХ ГРІХІВ. З Божого погляду усі люди (без винятку) грішні. Людська душа безсмертна, її кінцеве пристановище – вічність. Через свої гріхи та беззаконня люди навіки відділили себе від святого Бога. Їхнє перебування у вічності – місце без Бога. А там, де немає Бога – вічні муки та страждання. Бог не хоче, щоб Його творіння вічно страждало, тому Він послав на Землю Свого Сина, щоб Той відкрив нам шлях для визволення від вічного місця страждань. **Тепер через віру в Ісуса Христа грішні люди можуть отримати прощення своїх гріхів і увійти до блаженної вічності з Богом – у святі Небеса.**

Апостол Павло вигукує: «**Безперечно, велика таємниця благочестя: Бог з'явився людям у тілі, виправдав Себе у Дусі, показався Ангелам, проповідуваний між народами, прийнятий вірою у світі та піднісся у славі!»** (1Тим.3:16). І сьогодні, у цей святковий день Різдва Христового, лунає проповідь про цю радісну, тобто євангельську, звістку.

Нам не з'являлися ангели, як пастухам, але й ми можемо пережити цю надзвичайну подію у своїх серцях і кожен – по-особливому. Коли я вперше молився, то ще не вірив усьому, що написано в Біблії, але став на коліна і просив невидимого Бога відкритися мені – грішнику. Милосердний Господь дав мені особливе відчуття, яке підкріпило мене у подальших кроках віри. Кожен християнин має своє особисте переживання від близькості з невидимим, але реальним Богом.

ДОРОГИЙ ДРУЖЕ! *Може ти ще стоїш осторонь цієї радісної звістки, то невідкладно приєднуйся до тих, хто щиро шукає Бога. Запевнюю тебе: якщо ти будеш робити свої кроки віри так, як заповідав Ісус Христос у Новому Заповіті, то обов'язково отримаєш відповідь від Бога і тверде засвідчення у своєму серці, що Бог живий, реальний. І Він не десь далеко, а поряд тебе, і хоче постійно перебувати Духом Святим у твоєму серці. Нехай цьогорічне Свято Різдва Ісуса Христа стане для тебе особливим святом – твоїм особистим святом.*

Геннадій Андросов

Ми живемо у вік інформації, яка бурхливим потоком ллється на нас. Важко розібратися в багатьох життєвих питаннях. Чому? Тому що можна почути багато відповідей, які спростовують протилежну думку і суперечать одна одній. Спробуй-но розберись – як воно правильно, коли один каже одне, а другий зовсім інше.

Найголовніше й найважливіше питання в житті людини – питання віри в Бога, в якому так само проблематично одразу розібратися. Хоч на це запитання важливо мати ясні й чіткі відповіді. Чи всі люди грішні? Що таке покаяння і навіщо каятися? Що означає бути спасенним? Чи можливо жити святим життям? Що таке церква? Яка церква істинна? Що означає народження згори *(свыше - рос.)*? Запитань духовного змісту дуже багато. Щоб мати правильну *(об'єктивну)* відповідь на те чи інше питання духовного змісту, важливо мати взірець. Для християн еталоном розуміння істини (віри в Бога) є Біблія, Новий Завіт Господа нашого Ісуса Христа. Нижче читайте *(згідно зі Словом Божим, тобто Біблією)* відповідь на запитання:

ЩО ТАКЕ ПОКАЯННЯ?

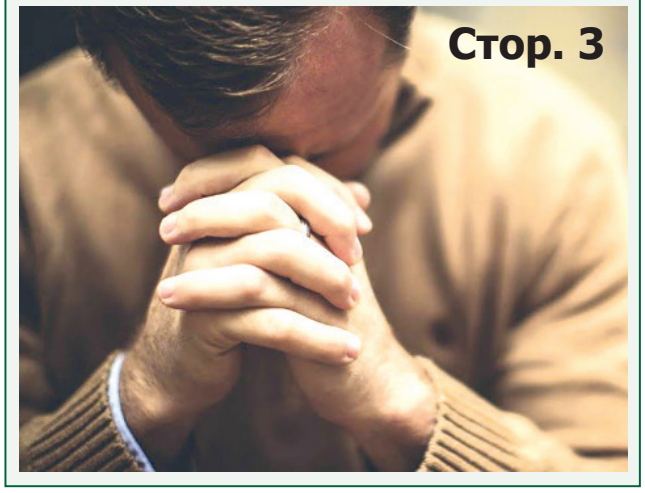

«Безсумнівно – великого благочестя таємниця: Бог з'явився у тілі» 1Тим.3:16

Ця таємниця велика не тому, що в ній так багато загадкового, а тому, що вона абсолютно виняткова, така, що вражає. Ця таємниця – дивовижна істина про те, що Бог з'явився у тілі. Це означає, наприклад те, що **ВІЧНИЙ** прийшов в наш земний вимір часу. **ВІЧНО СУЩИЙ БОГ** – поза часом! А тут, взявши на себе людське тіло, Він став жити під диктатом годин і календарів.

БОГ УСЮДИСУЩИЙ, і перебуває в один і той же час у всіх місцях, раптом обмежив Себе присутністю в одному місці – наприклад, у Віфлеємі, Назареті, Капернаумі або ж Єрусалимі.

Ми дивуємося тому, що величний Бог, Котрий Своєю славою заповнює небеса і землю, пішов на те, щоб обмежитися немічним людським тілом. Дивлячись на Нього, люди могли з повним правом сказати: **«У Ньому тілесно живе вся повнота божества!»** (Колосян, 2:9)

БОГ ВСЕМОГУТНІЙ, стає безпорадним немовлям. Не буде перебільшенням сказати, що Той, Кого Марія тримала на руках, Сам ніс Марію, адже Він не тільки створив Всесвіт, але й тримає світ у Своїх долонях.

БОГ ВСЕВІДЕЦЬ, є джерелом всієї мудрості та всього знання, однак ми читаємо в Євангелії, як, бувши дитиною, Він набирався мудрості та знання. Неможливо повірити, що Його, Володаря всього, в Його ж власних володіннях так неприв'ітно зустріли. З небесного палацу – в кошару, в хлів, в ясла! Для Нього не знайшлося місця в світлиці. Його світ не впізнав, свої не прийняли. Господар прийшов в цей світ, як слуга. Господь слави приховав цю славу в тілі з плоті. Владика життя прийшов у цей світ, щоб померти. Святий увійшов в джунглі гріха. Він, Хто стоїть вище всіх, став людям ближче всіх. Він, на Кому перебуває благовоління Отця, Кого величають ангели, страждав від голоду й спраги, сидів втомлений біля криниці Якова, спав у човні в Галілеї, поневірявся, «подібно бездомному мандрівникові, в тому світі, що створили Його руки». З небесної пишноти Він прийшов в земні злидні, де у Нього не було місця, щоб схилити голову. Ісус Христос працював теслею, ніколи не спав на перині, ніколи не бачив сучасних побутових зручностей, без яких нам важко уявити своє життя. І це все було заради вас і мене! Схилимося ж перед Ним в поклонінні!

Вільям Макдональд

«Слава на висоті Богу, і на землі мир, в людях добра воля!» Лук.2:14

Бідна душа, якщо ти думаєш, що Бог знищить тебе, що Бог ніколи не буде до тебе милостивий, згадай про ангелів, що величали Бога, і не смій більше сумніватися до тебе в милосерді Бога! Не йди в зібрання лицемірів з пісними обличчями, щоб почути нудного проповідника з виразом відчаю на обличчі, який буде говорити тобі про добру волю Бога до людей. Знаю, ти не повіриш його словам, тому що він розповідає про Добру новину без радості, він невиразно щось белькотить замість того, щоб співати від щастя. Прямуй до Віфлеємської долини, де розташувалися пастухи, і коли ти почуєш ангелів, що славлять вічну Євангелію, то по благодаті Божій ти нарешті повіриш, що Добра новина – справді найбільша радість для ангелів й людей. Благословенне Різдво, бо ангели спускаються з небес, щоб зміцнити нас у вірі та милосерді Своєму Бога до людей!

Ангели оспівали те, про що ніколи не співали колись. «Слава на висоті Богу...» – це давня пісня; її ангели вигукували ще до створення світу. Але після втілення Ісуса на землі вони перед Божим престолом співали вже нову пісню, додавши строфу: «... і на землі мир». В Едемському саду вони її не співали. Там був мир, але це було абсолютно природно, і в цьому не було нічого дивного. Тоді вони співали про славу Божу – в той час це було важливіше. Але людина впала в гріх, і з того дня, коли херувим вогненним мечем вигнав людей з саду, на землі не було миру (окрім як в серцях віруючих, які почерпнули його з джерела життя, втіленому у Христі). Війни вирували у всіх кінцях землі, люди вбивали одне одного, звалюючи трупи в величезні купи... Війна йшла не тільки просто неба, а й усередині людини. Совість боролася з безсовісністю людини, сатана мучив людей думками про гріх. Земля не знала миру з дня гріхопадіння Адама. Але тепер, коли з'явився новонароджений Цар, пелени, в які Його загорнули, стали білим прапором миру. Печера перетворилася в місце, де припинилася війна між людиною і її совістю, між людиною і її Богом. Саме тоді, в той день, прозвучала сурма: «Вклади меча в піхви, людино! Вклади меча у піхви, совість! Бо відтепер людина в мирі з Богом і Бог в мирі з людиною».

Хіба не відчуваєте ви, друзі, що Євангелія – це мир для людини? Де ще можна відшукати мир, як не в добрій (євангельській) новині Христа? Миру ніде немає, він є тільки в Тім, про Кого сказано: **«І буде Він – наш мир»** (Мих. 5:5). І який чудовий цей мир, улюблені! Цей мир, як річка, праведність, як морські хвилі. Це мир Божий, він перевершує будь-яке розуміння людське, він зберігає наші серця і наш розум через Господа Ісуса Христа. Це святий мир між душею, що отримала прощення, і Богом, між грішником і його суддею. Саме про цей мир вигукували ангели: «... і на землі мир...».

Чарльз Сперджен

«БОЖЕ, НАВЧИ НАС МУДРО РОЗПОРЯДЖАТИСЯ ЧАСОМ ЗЕМНОГО ЖИТТЯ!»

Ми часто думаємо про час, як про свою власність, якою можемо розпоряджатися і керувати так, як завгодно нам. Але правда в тому, що час нам не належить, а даний у розпорядження, звіт за який ми маємо дати Власнику – Володарю всього, Творцю видимого й невидимого…

Тож щодня зранку варто не просто складати довжелезні списки завдань, а спершу запитувати Господа, як би Він хотів, щоб я прожила цей день/тиждень/місяць...

Варто кожному зрозуміти: мій успіх вимірюється не кількістю галочок та закреслених пунктів у планері, а в тому, чи прожив (прожила) я цей день згідно з волею Творця щодо мене.

***Праведник «в усьому, що лиш зробить, буде успішним»** (Псалом, 1:3). Не тому, що він/вона – супермен/супервумен, а тому, що робить те, що потрібне та бажане в Божих очах.*

Юлія Пишнюк

*Спочатку життя людини на землі було досить тривалим, але через постійні гріхи, непокору Богу-Творцю тривалість земного життя людей значно скоротилася, і ми живемо в час, коли збуваються такі слова з вічної книги Біблії: **«…дні наших літ сімдесят років, якщо ж в силах – вісімдесят років, і більшість з них труд і біль...»** (Пс.89:10).*

*Питання: **ЯК МИ РОЗПОРЯДЖАЄМОСЯ КОРОТКИМИ РОКАМИ НАШОГО ЗЕМНОГО ЖИТТЯ?** У цьому ж псалмі автор звертається в молитві до Бога: **«Навчи нас лічити отак наші дні, щоб ми набули серце мудре!»** (Псалом, 89:12).*

БОГ ДАЄ ЛЮДИНІ ЧАС ДЛЯ ПОКАЯННЯ

***«Не зважаючи ж на часи невідомості, ось тепер Бог усім людям наказує, щоб скрізь каялися…»** (Дії 17:30). Згідно з цим Божим повелінням, кожній людині даний час на те, щоб вона покаялася. У Відкритті Іоанна (2:21) так само написано про час, який Бог дав людині для покаяння, але вона не використала його на благо, а увесь час грішила: **«І Я дав був їй часу, щоб покаялася, та вона не схотіла покаятися в розпусті своїй...»**.*

Нехай милосердний Господь допоможе кожному, хто читає ці рядки, свій час цінувати і витрачати його згідно з волею Божою, з мудрістю від Бога.

Геннадій Андросов

ЛЮДИНО, ХТО ТИ?

Коли Бог захотів створити рибу, Він звернувся до води.

Коли Бог хотів створити дерева, Він звернувся до землі.

Коли Бог захотів створити людину, Він звернувся до Самого Себе: **«І сказав Бог: «Створімо людину за образом Нашим, за подобою Нашою»** (Біблія, Буття, 1:26).

Зверніть увагу:

Якщо витягнути рибу з води, вона помре; і коли ви витягаєте дерево з землі, воно також гине.

Так само, коли людина віддаляється від Бога, вона помирає.

Бог – джерело нашого життя. Ми створені, щоб жити в Його присутності. Нам необхідно бути єдиними з Богом, тому що тільки в Нім є життя.

Давайте мати постійне єднання з Богом! Давайте пам'ятати, що вода без риби залишається водою, а риба без води – ніщо; земля без дерева залишається землею, а дерево без землі – ніщо; Бог без людини залишається Богом, але **людина без Бога – ніщо.**

«О Господи, Боже! Ти небо та землю створив Своєю потужною силою..., нічого для Тебе нема неможливого!.. Великий в пораді й могутній у чинах, що очі Твої відкриті на всі дороги людських синів, щоб кожному дати згідно з його дорогою та згідно з плодом його вчинків...» Єремії, 32:17,19

ХРИСТИЯНИН – ЛЮДИНА, ЯКА ПОКАЯЛАСЯ

Чи впевнений ти в тому, що ти – християнин? Чи ти звертався до Бога, схиливши свої коліна в молитві покаяння? Кожен істинний християнин пройшов через це. Кожна душа, на яку впав промінь світла Євангелії, розуміє свій гріховний стан перед Богом, залишає шлях гріха і починає слідувати за Господом, намагаючись жити свято.

Апостол Марко пише в Євангелії: «А коли Іван виданий був, то прийшов Ісус до Галілеї, і проповідував Божу Євангелію, і говорив: **Збулися часи, і Боже Царство наблизилось. Покайтеся, і віруйте в Євангелію!**» (Мрк.1:14-15). Отже, перше, що ми помічаємо на початку Євангелії – це: «Покайтеся».

ЩО ТАКЕ ПОКАЯННЯ?

Можливо, ти ставиш собі запитання: «Що таке покаяння?». **ПОКАЯННЯ** – це внутрішні зміни, які відбуваються в серці грішника, на якого Дух Святий пролив Своє світло через Євангелію. Лише тоді, коли грішник бачить свій гріховний стан перед святим Богом, у нього з'являється бажання залишити біля підніжжя хреста свою гріховну ношу. Це свого роду пробудження з гріховного сну до усвідомлення реальності. Людина розуміє, що гріх не робив її щасливою, а навпаки, зробив її нещасною. Грішник розуміє, що вина його велика, він шкодує про вчинені ним гріхи, і по його щоках починають текти сльози покаяння. Він кається й у своїй молитві закликає Бога, перед Яким визнає свою провину, просить у Нього прощення в ім'я Спасителя Ісуса Христа. **Покаяння лише тоді є істинним, коли людина, що звершила молитву покаяння, рішуче залишає шлях гріха і повертається до Бога**, подібно тому, як блудний син повернувся до батька (Лк. 15:11-24).

ПОКАЯННЯ ЦАРЯ ДАВИДА

Так само вчинив і **цар Давид**. У молитві (Псалом 37:5) він промовив: **«Бо провини мої переросли мою голову, як великий тягар, вони тяжчі над сили мої, смердять та гниють мої рани з глупоти моєї...»**. Чи відчував ти колись тягар своїх гріхів? У 19 вірші цього ж псалма Давид каже: **«Бо провину свою визнаю, журюся гріхом своїм»**. Той же Давид свідчить, як він усвідомлював свій гріховний стан: «Коли я мовчав, спорохнявіли кості мої в цілоденному зойку моєму, бо рука Твоя вдень та вночі наді мною тяжить, і волога моя обернулась на літню посуху! Я відкрив Тобі гріх свій, і не сховав був провини своєї. Я сказав був: Признаюся в проступках своїх перед Господом! І провину мого гріха Ти пробачив» (Пс.31:3-5).

У покаянні Давида ми бачимо визнання його гріховності, тривогу через гріх, біль і сповідання гріха перед Господом. Не перед священниками Давид каявся, не перед людьми, а перед Богом. Після чого Давид більше не йшов шляхом гріха. Це істинне покаяння, яке має відбутися в житті кожної людини.

СКЛАДОВА ПОКАЯННЯ – УСВІДОМЛЕННЯ СВОЄЇ ГРІХОВНОСТІ

Покаяння – це досвід, що витверезує свідомість грішника, після того, як він почув чи прочитав Євангелію. Тоді, коли людина вважає себе невинною перед Богом (або не грішнішою за інших), Дух Святий використовує слова Євангелії для того, щоб показати людині її гріховний стан не в порівнянні з іншими грішниками, а перед святим Богом. І тоді людина розуміє, що вона не живе так, як вимагає від неї жити Божа святість, або як колись жили перші християни. У світлі Євангелії людина, що йде шляхом покаяння, починає чітко бачити свій грішний стан, вона розуміє, що допускала у своєму житті брехню, крадіжки, прокльони, жила у блуді та розпусті. Грішник, що кається, усвідомлює, що не розумів раніше в чому полягає воля Божа і не слухав Бога. Він усвідомлює, що хоч і називався християнином, але насправді не був таким, а жив гірше від поганина. Коли з людиною відбувається все це, тоді відбувається істинне покаяння.

«УЧИНІТЬ ГІДНИЙ ПЛІД ПОКАЯННЯ!»

Покаяння було проповідуване також **Іоанном Хрестителем**. Тих, хто після його проповіді каявся, він хрестив. Але він суворо викривав релігійних зверхників, що хотіли хреститися, але по суті не каялися: «Як побачив же він багатьох фарисеїв та садукеїв, що приходять на хрещення, то промовив до них: Роде зміїний, хто вас напоумив утікати від гніву майбутнього? **Отож, учиніть гідний плід покаяння!**» (Мт.3:7-8). Покаяння вимагав сам **Господь Ісус Христос** на початку і під час Свого месіанського служіння. Після воскресіння Спаситель сказав учням: **«І сказав Він до них: Так написано є, і так потрібно було постраждати Христові, і воскреснути з мертвих дня третього, і щоб у Ймення Його проповідувалось покаяння, і прощення гріхів між народів усіх»** (Лк. 24:46-47).

Покаяння було проповідуване і святими **Апостолами** Господа Ісуса Христа. У день П'ятдесятниці, коли Дух Святий зійшов на учнів Ісуса Христа, народилася Церква, і після проповіді Апостола Петра та інших Апостолів, люди, які зрозуміли свою гріховність, запитали: «Що нам робити?» На що Апостол Петро відповів: «Покайтеся». І в той день покаялося та охрестилося близько трьох тисяч душ. Варто зауважити, що вони були охрещені після покаяння (Дії 2:37-41).

Апостол Павло також проповідував про покаяння. Коли він прибув до Афін, вчені греки повели його в ареопаг, і він вимовив такі слова: «Отже, попри часи незнання, **Бог тепер наказує всім людям скрізь покаятися**, бо визначив день, коли має судити цілий світ по справедливості через мужа, якого настановив, віру подаючи всім, воскресивши його з мертвих» (Дії 17:30-31). І в той день покаявся Діонісій Ареопагіт, жінка Дамара та інші з ними. Так само історія свідчить про те, що перші християни були людьми, які покаялися.

Юстин Мученик у своїй книзі «Діалог з юдеєм Трифоном» пише: «Стверджую, що не покаявшись перед смертю, після неї ніхто більше не може спастися, тому що добрість і любов Божа до людей і безодня багатства Його, приймає того, хто кається у своїх гріхах... І якщо, покаявшись у своїх гріхах, ти зрозумів, що Він є Христос, то будеш мати прощення гріхів».

Тертуліан, який жив на початку III століття писав: «Якщо є покаяння, тоді на його підставі буде прощення кожному гріху. Покаяння – це ціна, яку вимагає Господь, для того, щоб Він міг тебе пробачити».

Климент Римський так само писав про важливість покаяння в житті людини: «Ми повинні покаятися, допоки ще живемо на землі... покаємося з усього серця в усьому, що зробили тут в тілі, щоб були спасенними Господом, допоки у нас ще є шанс покаятися. Тому що після того, як підемо з цього життя, не будемо мати можливості покаятися».

ЧЕРЕЗ ПОКАЯННЯ ШЛЯХ ДО СПАСІННЯ

Отже, покаяння було і є головною умовою, щоб стати істинним християнином. У перші століття, всі, хто згодом стали християнами, спочатку покаялися. Але про що свідчить нам реальність сьогодення? А свідчить вона саме про те, що багато з тих, хто називають себе християнами, поняття не мають, що таке покаяння. Вони ніколи не пережили цей благословенний момент, але щоденно перебувають у своїх гріхах. Тому повторюю знову запитання: «Чи справді ти християнин?». Було б добре, щоб кожен з нас поставив собі це запитання і перевірив себе у світлі Євангелії. Тому що страшно буде після смерті нерозкаяному грішнику прокинутися в пеклі, з тієї причини, що він насправді все життя йшов дорогою в пекло. Господь Ісус Христос сказав: **«Увіходьте тісними воротьми, бо просторі ворота й широка дорога, що веде до погибелі, і нею багато хто ходять. Бо тісні ті ворота, і вузька та дорога, що веде до життя, і мало таких, що знаходять її!»** (Мт. 7:13).

Один чоловік все життя співав у церковному хорі. Все життя він був переконаний в тому, що якщо він служить у церкві, то він є християнином. Але одного дня він почув текст з Євангелії, що прочитав йому чоловік з сусіднього села, і з жахом зрозумів, що він був нерозкаяним грішником. І те, про що він співав у хорі, не відповідало дійсності в його житті. Відтоді він вирішив піти шляхом покаяння. І коли покаявся, тоді він насправді пізнав джерело Життя у Христі Ісусі, і через Нього дізнався, як відкрити двері раю. Таких свідчень про покаяння багато. Каялися не тільки прості парафіяни храмів чи хористи, але були й священники, які багато років служили в храмах біля вівтаря, але не знали, що таке істинне покаяння, доки в один день Дух Святий не вилив на них Своє світло.

ІСУС ХРИСТОС ВЕЛИТЬ ЛЮДЯМ ПОКАЯТИСЯ!

Покаяння – це Боже повеління і воно стосується й тебе, шановний читачу. Якщо ти хочеш бути насправді істинним християнином, послухай не те, що говорю я, а що говорить Бог. Він вимагає, щоб ти покаявся. Я лише Його слуга, який зобов'язаний сказати тобі це. **Покаяння – це** не велика філософія, але **визнання своїх провин перед Богом, каяття про минулі роки, які були прожиті без щирої віри в Бога і прохання про прощення.**

ПОКАЯННЯ – ЗМІНА МИСЛЕННЯ

В оригінальному тексті (грецькою мовою) для слова «**покаяння**» використано слово «метаноя», що **означає «зміна мислення»**. Справді, покаяння змінює мислення стосовно розуміння Бога, гріха й відношення до вічності. Тому ті, хто насправді покаялися, шукають насамперед як жити згідно з волею Божою. Їм стає противним гріх, вони уникають його, і через силу Святого Духа прагнуть жити в чистоті й святості.

«БОЖЕ! БУДЬ МИЛОСТИВИЙ ДО МЕНЕ, ГРІШНОГО!»

Чи бажаєш ти покаятися? Якщо так, то ти можеш зробити це просто зараз. На тому місці, де знаходишся, промов молитву митника: **«Боже! Будь милостивий до мене, грішного!»** (Лк.18:13). І з цього моменту розпочни жити справжнім християнським життям. Якщо ти покаявся і вирішив слідувати за Христом, то будь готовий до того, що з тебе насміхатимуться, так само тобі не раз скажуть, що ти заблукав. Не лякайся, через це пройшли всі істинні християни. Гріховний світ буде любити тебе, допоки ти належиш йому, а як ти зважишся залишити його і слідувати за Христом (так, як написано в Євангелії), то світ тебе незлюбить. Так, для грішного та безбожного світу ти заблукав, тому що ти тепер замість того, щоб потрапити у двері бару, завжди потрапляєш у двері Божого храму; замість того, щоб проклинати Бога, ти тепер Його прославляєш; замість того, щоб мати пекло в родині – у тебе в сім'ї процвітає рай. Для інших грішників ти заблукав, бо ти не йдеш їхнім шляхом погибелі. Але радуйся, коли глузують з тебе і дякуй Господу за те, що Він допомагає тобі йти шляхом порятунку. Це чудове життя – життя з Христом.

Іоанн Артені

ЧИ МОЖЕ БУТИ ЧАС СМЕРТІ РАДІСТЮ?

«Не хочу ж я, браття, щоб не відали ви про покійних, щоб ви не сумували, як і інші, що надії не мають» 1 Сол. 4:13

Зазвичай заведено вважати, що смерть – це трагедія, час суму, скорботи. Я розумію, що для безвірної людини *(зокрема для її родичів)* – це справді непоправна втрата, горе. Бо щастя невіруючої людини тільки в цьому житті, а за межею смерті – безпросвітна темрява…

Коли ж помирає християнин *(народжений згори згідно Ів. 3:5-7)*, то яка реакція повинна бути його віруючих родичів? Так само приходиться читати рядки глибокого співчуття родичам, щоб Бог потішив їх в цей час смутку, горя, скорботи… Я розумію, що у таких рядках співчуття є логіка, бо відійшла рідна й дорога людина, та ще якщо відійшла раніше визначеного нами терміну…

Але нумо звернімося до Слова Божого. Саме по ньому повинні рівнятися учні Христа.

«Праведний умирає, і немає нікого, хто б узяв це до серця, і мужі побожні беруться зо світу, і немає такого, хто б те зрозумів, що ВІД ЗЛА ЗАБИРАЄТЬСЯ ПРАВЕДНИЙ З СВІТУ!» *(Іс. 57:1)*.

«Бо для мене життя – це Христос, а СМЕРТЬ – ЦЕ ЗДОБУТОК (НАДБАННЯ). Те й друге вабить мене: МАЮ БАЖАННЯ РОЗВ'ЯЗАТИСЯ З ТІЛОМ І БУТИ З ХРИСТОМ, БО ЦЕ НАБАГАТО КРАЩЕ» *(Флп.1:21-23)*. З перемогою Сина Божого ці слова стали реальністю, бо Він смерть переміг! Понад це, апостол Павло стверджує: «А Богові дяка, що Він Господом нашим Ісусом Христом перемогу нам дав» *(1Кор.15:57)*.

ХРИСТОС ДАВ НАМ ПЕРЕМОГУ!

Ісус Христос нам дав перемогу. Над чим? Над смертю! Тож усі помирають… Яка ж тут перемога?! Ось тут потрібна віра. Віра в Слово Боже, в Євангелію: «Ось кажу я вам таємницю: не всі ми заснемо, та всі перемінимось, раптом, як оком змигнути, при останній сурмі: бо засурмить вона і мертві воскреснуть, а ми перемінимось!... Мусить оце тлінне зодягнутись в нетління, а смертне оце зодягтися в безсмертя. А коли оце тлінне в нетління зодягнеться, і оце смертне в безсмертя зодягнеться, тоді збудеться слово написане: **ПОГЛИНУТА СМЕРТЬ ПЕРЕМОГОЮ!**» *(1Кор.15:51-54)*.

Євангелія – радісна, добра новина. Це звістка про те, що Христос воскрес, тож воскреснемо й ми. Згідно зі словами ап. Павла, ми навіть не помираємо, а засинаємо. А прокидаємося в Царстві Божому. **Смерть для християнина – це перехід від земного до вічного** *(небесного)* **життя.**

Бог заклав в людині бажання до життя. Але ж згідно з євангельським вченням життя – це Христос. Може вся причина нашого надмірного суму за земним життям в тім, що ми міцно стали прив'язаними до нього? І фокус нашої віри змістився від небесних до земних речей… Моляться за праведника, що помирає, і просять: «Боже, яви милість, продовж його земне життя…». А може це Бог являє милість, що забирає його до Себе? «І хто б узяв це до серця?» Немає таких чомусь. А мовби повинні бути. Може не все так погано і не варто так журитися?

Я розумію, що згідно з традицією і народними звичаями не заведено вітати родичів в день смерті зі святом. Але ну хоча б один некролог прочитати на зразок такого: «Твій батько *(мати, чоловік, жінка)* був істинним християнином, його Бог забрав від земного зла, для нього смерть – це надбання, і це милість Божа, що він так вчасно перейшов у Царство Того, Кого полюбила його душа. Ми тут залишилися страждати, боротися, переживати труднощі, болі, хвороби, утиски, а він вже має вічну потіху, радість. З чим вас і вітаємо!»

«День моєї смерті – це день моєї коронації. Я все життя чекав цього дня!» – так сказав один зі знаменитих євангелистів. Не ставлю прізвище, бо згідно логіки кожен народжений згори християнин повинен під цим висловом поставити своє ім'я.

Геннадій Андросов

ПОДЯКУЙМО БОГОВІ ЗА ЖИТТЯ!

В Італії видужав 93-річний чоловік, який тривалий час перебував у госпіталі. Йому сказали заплатити за дихальний вентилятор, але усього за один день. Старий чоловік почав плакати. Лікар намагався втішити старого і умовляв не плакати про цю ціну. Але те, що сказав цей старий чоловік у відповідь, змусило лікарів розчулитися.

Він сказав: «Я плачу не через гроші, які мені доведеться заплатити. Я можу заплатити всі гроші. Я плачу, тому що дихаю Божим повітрям вже 93 роки, але ніколи за нього не платив. Ви кажете, що один день використання дихального вентилятора в госпіталі коштує 5000 €? Ви знаєте, скільки я тоді винен Господу? А я Його за це навіть ніколи не дякував…».

P.S. Невідомо наскільки точна і достовірна ця інформація, яка подається в інтернеті і яку навіть озвучив один відомий телевізійний ведучий, але суть не в цьому. Справді, кожен з нас по суті користується Божими дарами та благами безкоштовно упродовж багатьох років, але чи дякував хоч раз? Ми просто звикли до того: якщо це є, значить так воно й повинно бути і в цьому немає нічого особливого. Якщо ж чогось не стає, тоді ми починаємо розуміти й цінувати. Та й то: скільки нарікань, прокльонів, пошуків винуватців... І як не парадоксально звучить: вряди години крайнім у наших звинуваченнях стає Бог. Як часто буває у відносинах батьків і дітей. Діти звикли, що батьки забезпечують їх, дають все необхідне… Діти ростуть, батьки старіють… Але діти звикли до добра… Ми читаємо трагічні новини, коли діти піднімають руку на батьків через те, що немічна мама не змогла дати вчасно синові черговий грошовий «транш».

ВЕЛИКЕ БЛАГО – МАТИ ВДЯЧНЕ СЕРЦЕ!

«ЗА ВСЕ ДЯКУЙТЕ: бо це Божа воля в Ісусі Христі щодо вас» (1Сол.5:18).

«Нічим не журіться, але в усьому молитвою та благаннями З ПОДЯКОЮ висловлюйте ваші прохання Богові» (Флп. 4:6).

Щоб у нас була повна (абсолютна) подяка, повне задоволення хоча б за один день, не кажучи – бути вдячними Богові за кожен день.

Зробімо хоча б на один день у тижні такий експеримент: **на всі сто відсотків за цей день я нічого не прошу, а тільки дякую Богові!**

ВДЯЧНЕ СЕРЦЕ – ЦЕ СПРАВДІ БАГАТСТВО ВІД БОГА. Цінуймо цим. Дякуймо Богові завжди!

«Велике багатство *(надбання, зиск)* **– побожність із задоволенням! Бо ми нічого не внесли до світу, і нічого не можемо винести. Маючи їжу та одяг, цим задовольняймося»** (1Тим.6:6).

Будьте вдячними за наших рідних, друзів, тих, з ким Бог звів нас, хто допомагає нам творити наш день, наше життя.

«ЗА ВСЕ ДЯКУЙТЕ: ТАКА БО ВОЛЯ БОЖА ЩОДО ВАС У ХРИСТІ ІСУСІ»

Біблійне розуміння подяки – це відповідь людини на Божий дар. В цьому сенсі Святе Письмо можна було би назвати історією подяки і невдячності: вже на самому початку бачимо вчинок першої людини, яка знехтувала даром Божим на користь власних бажань *(Буття, 2:3)*; далі є цілий ланцюжок подій, в яких людина або приймає те, що Бог їй пропонує/дарує, або відкидає це; в результаті: з одного боку – численні хвалебні і подячні вислови та пісні, з іншого – чимало невдоволення, гіркості.

Новий Завіт представляє Ісуса, Який в усій повноті приймає Божий дар і є уособленням вдячності Отцеві *(Ів.11:42)*.

Насамкінець, книга Одкровення змальовує життя майбутнього віку як безперервну подяку і хвалу Богові від Його творіння *(Одкр. 19:1-8)*. Весь досвід віри в Біблії є досвідом прийняття людиною Божого дару і відповіді на нього. Біблійні автори, описуючи цей досвід, запрошують читача не лише брати участь у вірі багатьох праведних постатей, але й самому творити власний досвід такої віри. Тому не дивно, що ми маємо в Новому Завіті так багато свідчень подяки і закликів до неї. **Коли ми приймаємо з вдячністю те, що Бог для нас робить, ми даємо нашій вірі зростати.** Один з таких закликів – слова апостола Павла «За все дякуйте: така бо воля Божа щодо вас у Христі Ісусі» *(1 Сол.5:18)*. Очевидно, за словом «дякуйте» криється набагато глибша думка, яку неважко зрозуміти в контексті його листів. Вдячність не є чимось, що можна штучно викликати в собі *(це нікому не потрібно і не приносить жодної користі)*. **Вдячність є нормальною реакцією на те добре і позитивне, що ми отримуємо від інших.** Тому, закликаючи до вдячності, Святе Письмо заохочує відкрити своє серце на спасіння, яке отримуємо як дар в Ісусі Христі, а також і на інші численні Божі дари; а відтак, прийнявши їх в своє життя, бути вірними Богові і його дарам. І, так переживаючи спасенні Божі діяння, не тільки наше серце завжди буде сповнене вдячності, а й **наше життя стане подякою Богові**. Такою є Божа воля щодо нас. В Біблії є багато прикладів вдячності *(наприклад, євангельська історія про зцілення десяти прокажених в Лук. 17:11-19)*, чимало подячних гімнів і пісень, з яких можемо вчитися і черпати натхнення переживати своє життя так, щоб воно відповідало Божому задумові нашого щастя і, таким чином, завжди за все дякувати.

http://www.mbnpternopil.org.ua

БОГ СИЛЬНІШИЙ ЗА БУДЬ-ЯКІ СКРУТНІ ОБСТАВИНИ ТВОГО ЖИТТЯ!

У ЧОМУ МУДРІСТЬ ЖИТТЯ ЛЮДИНИ?

Жив був один молодий імператор. Йому хотілося набути знання та мудрості більше, ніж знав його мудрий батько, від якого він успадкував престол. У палаці була величезна бібліотека, де його батько черпав знання. Імператор зрозумів, що за все життя не зможе прочитати всі книги. Тоді він наказав придворному мудрецю написати всю історію людства, в яку б входили всі знання і мудрість. Довго трудився мудрець. Минали роки й десятиліття. І ось, нарешті, слуги внесли в покої імператора п'ятсот книг, в яких була описана вся мудрість людства. Дуже здивувався цьому імператор. Він був уже не молодий, маючи багато справ по управлінню державою, розумів, що не може витрачати роки на прочитання цих книг і попросив мудреця скоротити тексти цих книг, залишивши тільки найважливіше. І знову довгі роки трудився мудрець, і в один з днів вже молодий слуга мудреця (мудрець на той час помер) вкотив до імператора візок з п'ятдесятьма книгами. Імператор вже був немічним дідом і розумів, що не встигне прочитати ці книги, і попросив учня мудреця з цих книг скласти одну книгу, вмістивши в неї найголовніше.

Чи то учень був забудькуватим, чи то він не так зрозумів імператора, але він займався чим завгодно, тільки не виконанням цього важливого завдання. Старий імператор тяжко захворів і був при смерті. Коли учня мудреця покликали до імператора з книгою, він спочатку злякався, а потім до нього прийшла чудова думка: він пішов до бібліотеки, взяв одну книгу і сміливо пішов у спальню імператора. Коли він простягнув імператору книгу, той був настільки слабкий, що не зміг навіть розкрити її. І тоді імператор попросив учня мудреця висловити найголовніше з книги йому прямо зараз одним реченням. І тоді молодий чоловік впевнено відкрив книгу і прочитав: **«Складати багато книг – кінця не буде, і багато читати – мука для тіла. Підсумок усього почутого: БОГА БІЙСЯ, Й ВИКОНУЙ ЙОГО ЗАПОВІДІ, бо саме це найважливіше для кожної людини! Бо приведе Бог кожну справу людини на суд, і виявиться все потаємне – чи добре воно, чи лихе»** (Біблія, книга Еклезіяста, 12:12-14).

ХТО Ж ЗНАЄ ВІРНИЙ ШЛЯХ?

Один чоловік вирушив в далеку дорогу і потрапив в снігову заметіль. Хуртовина посилювалася, за два кроки попереду не було нічого видно. Зіщулившись і нахиливши голову, подорожній просувався вперед, аж раптом (сильніше морозного вітру) його опекла думка, що він збився з дороги і рухається навмання. Прийшов страх: якщо він рушив не в тому напрямку, то на десятки кілометрів в цьому дикому краї пролягає суцільна снігова пустеля і його очікує вірна смерть. Раптом чоловік запримітив сліди, що ледь помітною смужкою перетнули його шлях. Він одразу рушив по них, намагаючись якомога швидше наздогнати того, хто залишав ті сліди, які стали для нього єдиною надією на порятунок: «Напевно той, хто попереду, точно знає куди йти!» – думав чоловік і з останніх сил спішив вперед, бо сліди могли зникнути будь-якої миті. Через декілька хвилин раптово з снігової хурделиці вигулькнула темна постать подорожнього, що залишав сліди, який одразу замахав руками і щосили закричав, перекрикуючи бурю: «Стійте, ви так швидко йдете вперед, не спішіть, я йтиму за вами. Я заблукав, і не знаю, куди мені йти!»

Яке ж було розчарування обох чоловіків, коли вони зрозуміли, що ніхто з них не знає вірного шляху, в якому напрямку треба йти далі. На превелике щастя подорожніх буря трохи стихла, мовби для того, щоб вони побачили вдалині вогник з віконця крайньої хатини селища, до якого вони тримали свій шлях…

Скільки таких подорожніх, які йдуть за кимось в надії, що той, хто попереду, точно знає куди йти. Але він так само блукає в цьому світі і не знає вірного напрямку. **«Коли сліпий водить сліпого, обоє до ями впадуть...»** (Мт.15:14). А хто ж зрячий? **ХТО Ж ЗНАЄ ВІРНИЙ ШЛЯХ?** За ким можна йти з упевненістю, якою б страшною і моторошною навколо не була завірюха? Так, це Ісус Христос: **«Я дорога, і правда, і життя!»** (Ін.14:6). **«І знову Ісус промовляв до них, кажучи: Я Світло для світу. Хто йде вслід за Мною, не буде ходити у темряві той, але матиме світло життя!»** (Ін. 8:12).

ЛЮБІТЬ ОДИН ОДНОГО!

Зазвичай на Свято Різдва та Нового року ми бажаємо один одному щастя, здоров'я, достатку, миру, радості, натхнення, щоб збулося все те, про що ми мріємо. А яке найважливіше побажання у Новому році дати християнам? Що хотів би побажати Ісус Христос Своїм учням? Таке побажання Христос розкриває в таких словах: **«Нову заповідь Я вам даю: Любіть один одного! Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви! По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою»** (Євангелія від Іоанна, 13:34).

Ознакою останнього часу, в який ми живемо, є охолодження любові: «І через розріст беззаконня любов багатьох охолоне» (Мт.24:12). І це діагноз не тільки для людей цього світу, а стосується й тих, хто називаються іменем Ісуса Христа (тобто християнами).

Попри усі духовні досягнення, проекти, плани, прояви дарів Духа Святого в Церкві, понад усім є Божа Любов. Заповідь досягнення Любові – найголовніша Заповідь Ісуса Христа. Апостол Павло написав Церкві: **«А тепер залишаються віра, надія, любов, оці три. А найбільша між ними любов!»** (1Кор.13:13). Божа любов, яка в нас від Бога, значно вища пророцтв, віри, яка рушить гори, знання і інших таїнств Церкви.

Апостол розкриває по пунктах, які складові Божої любові, яка повинна виявлятися в житті християн (учнів Христа): **«Любов довготерпить, любов милосердствує, не заздрить, любов не величається, не надимається, не поводиться нечемно, не шукає тільки свого, не рветься до гніву, не думає лихого, не радіє з неправди, але тішиться правдою, усе зносить, вірить у все, сподівається всього, усе терпить! Ніколи любов не перестає!»** (1Кор.13:4-8).

Божа любов, що в нас, непоказова, а скромна, тиха й покірлива, не криклива, без осудження. Вона наповнена співчуттям, милосердям, прощенням, благословенням інших людей (навіть ворогів). **Бог любить всіх людей, бо Бог є любов!** Він не може чинити інакше. Христос заповів: «Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви!» Як Він полюбив?

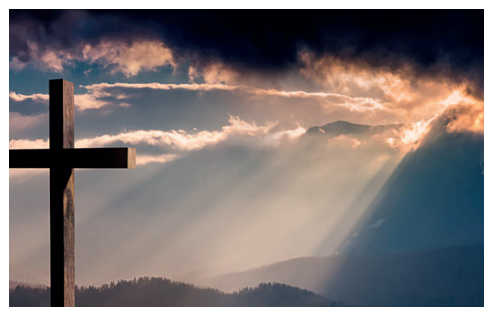

«А Бог доводить Свою любов до нас тим, що Христос умер за нас, коли ми були ще грішниками» (Рим. 5:8).

«І БОГ НА СВІЙ ОБРАЗ ЛЮДИНУ СТВОРИВ...»

Чи знаєте ви, чому пальці Бога та Адама не торкаються на знаменитому творі мистецтва Мікеланджело на стелі Сикстинської капели Апостольського палацу у Ватикані?

На картині палець Бога витягнутий до максимуму, але палець Адама перебуває з останньою скороченою фалангою. Сенс картини полягає в тому, щоб пояснити, що Бог завжди поруч, але рішення залишається за людиною. Якщо людина хоче доторкнутися до Бога, їй потрібно витягнути палець. Остання стисла фаланга пальця Адама являє собою його вільну волю: чи він направить її до Бога, чи так і проведе своє життя із зігнутим пальцем, не намагаючись знайти Його. **«Шукайте Господа, доки можна знайти Його, кличте Його, як Він близько!»** (Іс.55:6)

ПРИТЧА ПРО НЕВІРУЮЧОГО ПЕРУКАРЯ

Жив-був один перукар. Якось, підстригаючи клієнта, він розговорився з ним про Бога:

– Якщо існує Бог, то звідки стільки хворих людей? Звідки безпритульні діти і несправедливі війни? Якби Він дійсно існував, не було б ні страждань, ні болю. Важко уявити собі люблячого Бога, що допускає все це. Тому особисто я не вірю в Його існування.

Тоді клієнт сказав перукарю:

– Знаєте, що я вам скажу? Перукарів не існує.

– Як це? – здивувався перукар. – Один із них зараз перед вами.

– Немає! – вигукнув клієнт. – Їх не існує, інакше не було б стільки заросших і неголених, як он той, котрий іде по вулиці…

– Ну, шановний, справа ж не у перукарях! Просто люди самі до мене не приходять.

– У тім-то й річ! – згодився клієнт. – І я про те ж: Бог є. Просто люди не шукають Його і не приходять до Нього. Ось чому у світі так багато болю і страждань.

«І ввесь людський рід Він *(Бог)* **з одного створив, ... щоб Бога шукали вони, чи Його не відчують і не знайдуть, хоч Він недалеко від кожного з нас»** (Дії17:26-27).

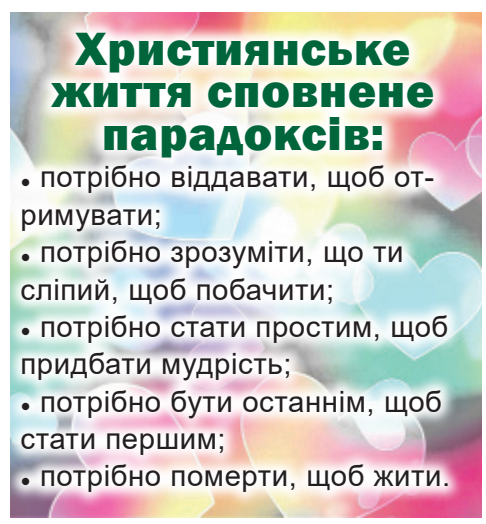

Віктор Остапів: «Через гостру пневмонію лікарі давали два відсотки на моє життя...»

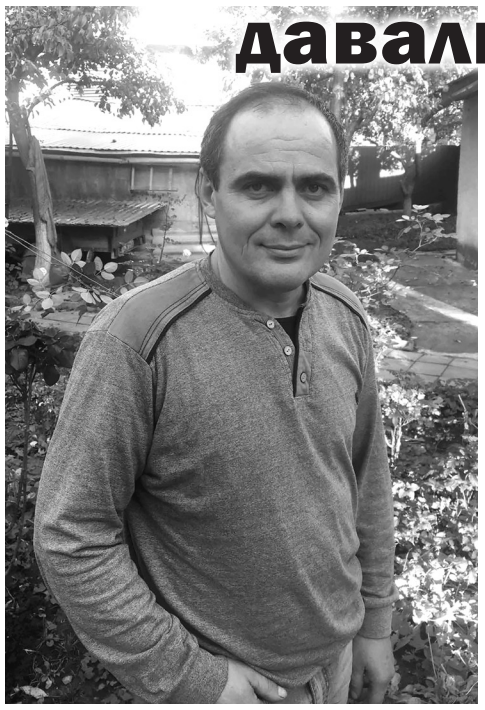

Я народився в селі Підлісному, ми були традиційними християнами. Я чув про Бога, але Йому не служив і серйозно не задумувався про це. Я закінчив школу. Коли ж вчився в училищі, то познайомився з дівчиною Олею. Дізнався, що вона відвідує Церкву християн віри Євангельської. Вона мені свідчила про живого Бога і запросила до євангельської церкви. Я прийшов туди. Звичайно, одразу я хотів, щоб Оля дала мені згоду на шлюб, але з часом, як почав ходити до церкви, акценти мого життя змінилися: я почав розуміти Євангелію. Нарешті настав час, коли я усвідомив себе грішником і покаявся у своїх гріхах. Потім я увійшов в Завіт Бога живого, прийнявши святе водне хрещення. Оля раділа разом зі мною. Служитель церкви благословив нас на шлюб, і ми одружилися. Бог благословив нас двома синочками. Мені приємно, що син Тарас служить нині Богу місіонером на Полтавщині. Це рясне Боже благословення для батьків знати й бачити, що твої діти не десь у грішному світі загинаються, а служать щоденно Богові.

У 2009 році у мене було тяжке випробування. За той час можу сказати, що я вдруге народився. Я мав гостре двостороннє запалення легень – пневмонію. Коли мене доставили в лікарню (в Бережанах), то лікарі казали, що надії на одужання майже немає, бо легені були геть спаленими від хвороби. Мене потримали пару днів, але побачили, що не можуть нічого вдіяти, то привезли в обласну лікарню. Лікарі побоювалися, що не довезуть мене до Тернополя, бо аналізи й знімки показували, що легень практично в мене вже не було. Мене поклали в окрему палату. Зазвичай так розміщують тих, хто безнадійно хворий і скоро помре. При мені помер 45-річний чоловік, у якого були подібні аналізи.

За той час за моє оздоровлення молилася вся церква з постом. І я це незабаром відчув. Не зважаючи на плачевні аналізи та скрушні діагнози лікарів, я мав спокій в серці й вірив, що Бог мене оздоровить.

Я вже був декілька днів в обласній лікарні, мій стан погіршувався, шкіра стала геть жовтою, тіло відмирало… Саме була неділя, в церкву Тернополя приїхав відомий служитель церкви з Рівного. І він прийшов до мене в лікарню з іншими братами-служителями. За мене звершили ревну молитву. Як почали молитися, то я одразу відчув Божу силу, буквально фізично відчув оздоровлення в легенях, бо зміг вільно дихати. Мені стало легше, то я був мовби затиснутий важкою і тісною стіною, а тут раптом відпустило, тягар відійшов, стало легко дихати. Я одразу підвівся на ліжку, потім встав і став славити Бога.

Дружина, діти, родичі почули цю звістку і сум змінився на радість. То дружину готували до моєї смерті, а тут таке Боже диво... Лікарі побачили, що я ходжу, одразу почали брати аналізи. Потім повторно взяли аналізи, бо не вірили результатам. То було явне чудо Господнє. Я свідчив лікарям, що то мене Бог зцілив.

Вже пройшло відтоді 11 років, я здоровий, служу Богу й щодня дякую Господу за зцілення і рясне благословіння. Треба вірити живому Богу і Євангелії. Бог вірний Своїм обітницям. Слава Йому!

Віктор Остапів, м. Бережани, Тернопільська обл.

P. S. Тоді, у 2009 році, багато людей хворіли на пневмонію, помирали навіть молодші за мене. Пішов поголос про моє чудесне оздоровлення, мені телефонували й запитували чим саме я лікувався. То я всім кажу, що наш лікар – Ісус Христос. Треба служити живому Богові й вірити Йому.

ШУКАЙТЕ БОГА, ДОКИ ВІН ПОРУЧ...

Пройшов вже рівно рік, як я покаявся, набувши віру в живого Бога. І за цей час стільки всього відбулося яскравого й насиченого, що за все моє життя до покаяння я стільки реально не переживав. Я став жити по-справжньому, радіти кожному дню. До цього я і не жив взагалі, а існував. Не розумію, як міг жити безцільно і даремно цілих півстоліття, скочуючись по похилій все нижче і глибше в пекло...

Життя без Бога привело мене в місця позбавлення волі. Опинившись в камері СІЗО-23 (м. Полтава), разом з такими ж бідолахами, як і я сам, відчув порожнечу в серці й повну безвихідь. Світ, в якому я існував цілих п'ятдесят років, мене раптом дістав до нудоти. А тут мені на очі потрапила газета «Жива надія», де я прочитав в заголовку однієї статті великими літерами «Шукайте Бога!» Шукайте Бога, поки Він поруч... Я подумав: невже це реально і можливо й для мене, злочинця? І тут я дізнався, що тюрму відвідують християни зі свободи й проповідують Слово Боже в'язням. Я щиро захотів зустрічі з ними, записався до інспектора з цього питання, а для вірності – ще й до начальника СІЗО. Я все розповів начальнику, і він при мені потелефонував і дав вказівку, щоб при першому відвідуванні християн зі свободи, викликали до них мене. Це було в понеділок, а вже в четвер мене викликали на цю зустріч. Важко передати словами те почуття, з яким трепетом і хвилюванням я йшов в спеціальну камеру, виділену для такого спілкування.

Там я познайомився зі служителями Церкви: Володимиром з Полтави та Василем з Диканьки. Поговоривши, ми попрощалися до наступного четверга. Весь тиждень я чекав цієї зустрічі, з почуттям більш яскравим, якби до кінця терміну відсиджування залишився тиждень.

До нашої зустрічі моя релігійність була на рівні ікон і натільних хрестиків, а виявилося, що віра в Бога — це щось інше, ніж церковні атрибути. Вже на наступній нашій зустрічі я вирішив зробити молитву покаяння і присвятити своє життя Богу. Я розумів, що часу у мене немає, і саме ось при зустрічі зі служителями Церкви Василем і Володимиром Бог мені дає реальний шанс примиритися з Ним.

Це були мої перші й реальні кроки до Господа і Спасителя Ісуса Христа! Потім мене відправили в Ізяслав, в колонію особливого режиму №58. Тут я також став щонеділі відвідувати зібрання християн. Нас також відвідують служителі церкви зі свободи. Я можу твердо сказати, що моя віра в живого Бога з кожним днем зростає. Зараз карантин, але сподіваюся, що ця перешкода буде подолана, і Бог допоможе мені зробити наступний крок на шляху віри: прийняти водне хрещення згідно з заповіддю Христа. Бо Він заповів: **«Хто ввірує й охреститься – буде спасенний»** (Євангелія від Марка, 16:16).

Я вдячний Богу, що не став дивитися на своїх сусідів по камері, а рішуче пішов до Бога. Чомусь серед невіруючих вважається якоюсь слабкістю прийти до церкви, покаятися, публічно сповідати Ісуса Христа своїм Господом і Спасителем. Я ж скажу, що навпаки, це сміливий крок і мужній вчинок – не всі здатні зробити такий крок. Я кажу кожному, хто запитує мене про мою надію і віру: не слухайте нікого, не керуйтеся чужою (часто мінливою) думкою, а рішуче йдіть до Бога сьогодні, зараз, поки Він кличе, бо завтра може бути навіки пізно. Я вдячний Богу, що я встиг. Скільки моїх колишніх друзів вже відійшли в інший світ, так і не пізнавши живого Бога...

Я бажаю й молюся за всіх моїх нових друзів та братів у Христі, які брали й беруть участь в моєму новому житті християнина. Дякую Господу, що й у місцях позбавлення волі є чудова можливість знайти порятунок та свободу у Христі Ісусі. Для Духа Святого немає перешкод, тільки б голос Його знайшов відгук у нашому серці.

Віктор Іванов, ДУ, ЗВК 58, м. Ізяслав, вул. Гагаріна, 2, Хмельницька обл.

РІЗДВО ЧИ ІМІТАЦІЯ?

Якщо я прикрашаю свій будинок гілками ялинки, гірляндами та лампочками, але не зрозумів сенсу Різдва, то я не більше, ніж декоратор.

Якщо я працюю з ранку до вечора на кухні, готуючи кілограми тортів, тістечок і особливих страв, запрошую гостей за ідеально сервірований стіл, але при цьому в моєму серці немає радості від народження Ісуса, то я не більше, ніж кухар…

Любов перериває роботу на кухні для того, щоб обійняти дитину. Любов залишає прикрашання квартири, щоб поцілувати дружину.

Любов дружня, не зважаючи на стрес і брак часу… Любов усе терпить, все покриває, всього сподівається, все зносить.

Якщо в стосунках між людьми імітація проходить, то з Творцем – ні. Бог не терпить напівправди, напівсили, напівлюбові, напіввірності… Центром Його уваги є не спільні старі фото з наших архівів, а ми – кожен із нас – в дану хвилю історії, в дану секунду доби, в мить, яку ми називаємо «тут і зараз». Тож, відповімо Йому взаємністю!

Богдан Галюк, «Незручне запитання»

ЯКЩО НЕМАЄ РІЗДВА В ТВОЄМУ СЕРЦІ,

ТИ НЕ ЗНАЙДЕШ ЙОГО І ПІД ЯЛИНКОЮ

СЬОГОДНІ, ЯК ПОЧУЄТЕ БОЖИЙ ГОЛОС, НЕ РОБІТЬ ЗАКАМ'ЯНІЛИМИ ВАШІ СЕРЦЯ...

Галина Здобиляк: «Прослав Ісуса Христа – навіть тоді, коли тобі дуже погано і побачиш славу Божу!»

Слава Ісусу Христу. Мене звати Галина. Я проживаю у м. Львів. Хочу поділитися історією з мого життя, як Бог явив свою велику милість і дарував зцілення.

Під час навчання в коледжі я захворіла на запалення легень. Здавалося, тиждень-другий і все минеться. Але моє лікування ускладнювалося тим, що антибіотики я могла приймати лише 2-3 дні. Потім – зміна препарату. Знову 2-3 дні. І так аж до одужання. Оскільки такий метод лікування був малоефективним, у мене почалося ускладнення. Лікарка робила, що знала, але результату не було.

Висока температура, слабкість, постійне лежання у ліжку аж ніяк не сприяли хорошому самопочуттю. Щоб хоч трішки підняти настрій, я вирішила заспівати. Взяла збірник християнських пісень і відкрила пісню «О, як радісно в дружбі з Господом…». Заспівала, як змогла. Однак велика радість наповнила моє серце. Я почала молитися. Молитва була щирою та гарячою. Я славила Бога за дар життя і за те, що Він є зі мною, що Він мій Друг. Після молитви температура спала, стала нормальною і більше не підіймалася. А прохворіла я майже півтора місяця.

До хвороби я співала у молодіжному хорі церкви й дуже хотіла знову ходити на репетиції. Я просила Бога про повне зцілення, але воно не приходило. А погані думки розпачу постійно навідували мене і просто добивали. «О, бачиш, Бог не хоче, щоб ти ходила у хор. Йому там не потрібна така людина, як ти. Що, не чує Бог тебе? Не чує! Бо не любить Він тебе і ти Йому непотрібна!» – ці та подібні думки просто роєм обсідали мене. І що дужче я з ними боролася, то дужче вони насідали. Але Бог дуже любить мене і не залишив серед цього мороку. Він подав мені відповідь.

Ми з друзями регулярно ходили до Церкви. Ми уважно слухали проповіді й коротко записували їх у блокноти. Ось і у мене був такий записничок. Я вирішила переглянути записи у ньому, прочитала одну з останніх проповідей: історію про Єлисея і його слугу Гехазію. Особливу увагу звернула на слова, що «з нами більше, аніж з ними». Прийшла впевненість, що Бог обов'язково допоможе мені. Я заснула…

Вранці прокинулась і відчула неймовірну слабкість. Насилу підвелася і глянула в дзеркало. На мене дивилася особа, виснажена хворобою, з червоними очима. Не встигла я отямитися, як думки насіли з невимовною силою: «О, глянь! Тебе люди будуть жахатися! На кого ти схожа? І ти отак збираєшся йти до Церкви?! Може, ще й у хор підеш співати?». Від цих думок стало нестерпно важко…

Я згадала слова проповіді, які читала звечора, що Той, Хто зі мною – сильніший того, хто проти. Я прийняла тверде рішення, що таки буду славити Бога. Я почала молитися, дякувати Богу, що Він є поряд і може мені допомогти. Я відчула великий мир у серці й сильне наповнення Духом Святим. Відтоді моє здоров'я пішло на покращення.

Оскільки у той час я навчалася у коледжі, то дуже хвилювалася, що пропускаю багато навчання. Адже до відвідування у нас відносилися дуже строго. Але Бог потурбувався про все: з технічних причин у коледжі оголосили карантин і ніхто нічого не відпрацьовував.

Бог мене повністю зцілив. Я вдячна Богу, що провів мене через це випробування. Я зрозуміла, що слава для Бога є сильною зброєю. Навіть коли не маєш сили чи бажання – слав Бога і Він явить милість.

Галина Здобиляк, м. Львів

Сестра Галина з дітьми, чоловік фотографував

КАТЕРИНА МАЦИК: «МИНУЛО ВЖЕ 20 РОКІВ, ЯК ГОСПОДЬ ПОДАРУВАВ МЕНІ ДРУГЕ ЖИТТЯ»

Я народилася в християнській родині. З дитинства знала, що Бог може зцілювати, адже моя сім'я покаялася через уздоровлення мами від хвороби печінки. Та коли тяжка недуга прийшла у моє життя – віри на зцілення не було. 1999 рік, я працювала на кухні, у школі. Тут навчалися переважно діти з бідних сімей, які часто не мали грошей на обіди. Тож на моє прохання школу забезпечували харчуванням від церкви. Мені тоді було 39 років, ще молода. Аж ось одного дня відчула, як тягне праву руку від грудей. Думала, що це через протяг, бо часто відчиняли на кухні вікна. Перед кожною зміною на роботі нас перевіряла медсестра. Пам'ятаю, як перед черговим виходом на зміну мої груди почали на очах набрякати. Показала медсестрі, а та стривожено сказала: «Катю, бігом до лікарні!» У лікарні одразу знайшли пухлину, направили в Луцьк. Зазвичай туди приїжджають з кимось із близьких – з чоловіком, з батьками – а я сама. Лікарі питають, хто зі мною з рідних, бо треба комусь правду сказати. А я кажу: «Говоріть мені, я не боюся». Лікар, усміхнувшись, відповів, що у пацієнтів з таким позитивним настроєм хвороба може піддатися лікуванню. Та коли через три місяці я знову приїхала до лікарні, метастази вже пішли на бронхи і зруйнували їх. Я сильно кашляла, задихалася. Пройшла курс лікування, але мені сказали, що довго вже не протягну – наприкінці травня або на початку червня я мала відійти у вічність. Коли відчуваєш, що твоє тіло руйнується, – як не крути, а ти здаєшся. Від рідних я приховала правду, щоб не хвилювалися. Живу за 150 км від них, тож просто казала, що не можу приїхати – і вони нічого не знали. А в церкві вже бачили, що моє життя згасає. Але я казала: «Боже, хай моя свічечка згорить там, де Ти поставиш». У недільній школі вже поступово підготувала собі заміну. Та, незважаючи на близький кінець, у кінці травня я ще збиралася бути координатором в дитячому таборі. Попри все, на служіння теж продовжувала ходити.

І ось одного разу до мене підходить пастор: «Сестра Катя, а чого ти не хочеш, щоб звершили молитву над тобою?» Кажу: «А Ви хочете?» Він сказав, що хоче. Сама іти я вже не могла, мені допомагали, бо руки і ноги були дуже набряклі, а весь правий бік тіла був ніби паралізований. Руку я взагалі не відчувала – ніби дерев'яна. Пастор разом із молодшим пастором почали щиро молитися за моє зцілення. А у мене під час молитви закрадалися думки: «Було б добре, якби Бог почув його молитву. Але ж іще тиждень-два – і моє життя догорить. Напевне, доведеться йому ховати мене». Віри було – нуль.

І тут раптом на своїй правій руці, яку я не відчувала, чую дотик. Дивлюся – ніхто мене не торкається. Але я чітко відчуваю, що мою руку хтось ніби легенько змащує кремом. Я зрозуміла, що це руки Ісуса.

Мене вмить наповнила сила Духа Святого – і мої думки вже не були про смерть, вони славили Бога. Після молитви я змогла йти самостійно, без допомоги.

Коли прокинулася наступного ранку, перше, що відчула – у мене нормальні руки і ноги! І я вже не задихаюся! Я зателефонувала пастору і подякувала, що через його віру Господь мене уздоровив. Слово Боже живе та діяльне!

У травні цього року минуло 20 років, як Господь подарував мені друге життя. Слава Господу!

Катерина Мацик, Нововолинськ

РОЗМОВА З ПАСТОРОМ

– Пасторе, я можу пити?

– Так, можеш.

– Пасторе, я можу курити?

– Так, можеш.

– А ходити в нічні клуби?

– Звичайно, можеш.

– Пасторе, як Ви думаєте, я можу зустрічатися з різними дівчатами?

– Можеш.

– Але ж пасторе, що я не можу робити?

– Ввійти в Царство Небесне, чинячи все це.

«Хіба ви не знаєте, що неправедні не вспадкують Царства Божого? Не обманюйте себе: ні розпусники, ні ідолослужителі, ні перелюбники, ні малакії, ні мужоложники, ні злодії, ні зажерливі, ні п'яниці, ні наклепники, ні грабіжники – не успадкують Царства Божого!»

1Кор.6:9-10

«Усе мені можна, та не все на користь. Усе мені можна, та я не дам нічому цьому заволодіти мною»

1Кор. 6:12

ІСТИННУ СВОБОДУ ЗНАХОДИТЬ ТОЙ, ХТО ПІДКОРИТЬСЯ ІСУСУ ХРИСТУ

МАРІЯ ЗАНЬКО: «ЦЕ ВЕЛИКЕ ЩАСТЯ БУТИ ІНСТРУМЕНТОМ В БОЖИХ РУКАХ!»

У кожного з нас своя особлива історія, свої цікаві події та солодкі спогади. Пропоную вашій увазі коротку історію з мого життя.

Я народилася у 1997 році в прекрасному місті Тернопіль. Ще з ранніх років свого життя щиро повірила Богові й полюбила Його всім своїм серцем. Разом зі своєю бабусею залюбки співала різні християнські пісні. Господь подарував мені хорошу пам'ять, і я вивчала багато чудових поезій.

Маленькою дівчинкою разом зі своєю сім'єю ми відвідували самотніх людей похилого віку. Я обов'язково розказувала цим людям кілька християнських віршів. Пам'ятаю, вони із задоволенням мене слухали, бо я бачила сльози на їхніх очах. Вони дякували й намагалися обійняти мене. Я щиро любила своє маленьке служіння. Та тоді мені й на думку не спадало те, що через небагато років я буду писати вірші своєю рукою.

Але на це була воля мого небесного Батька! Свої перші поезії я почала писати в 10-річному віці. Провідною тематикою була любов до України, батьків, природи.

Коли мені було 16 років, я часто підіймала свій погляд до неба та просила Бога про допомогу. І Господь мені допомагав і допомагає й нині! Згодом я стала помічати Його почерк на сторінках власного життя.

В житті кожної молодої людини приходить час вибору і способу свого подальшого життя. Я дякую Богу, що в юних роках у мене з'явилося велике бажання служити Богу. Я серйозно почала задумуватися про те, в якому саме церковному служінні моє покликання. Щовечора щиро молилася й оповідала Богові всі свої бажання.

Одного разу на одній з молитов в церкві Бог через свого пророка сказав до мене слово: «Ось ти хочеш робити одне, але Я дам тобі інше. І те, що Я дам – буде значно більшим того, про що ти думаєш…».

Проходив час... Господь охрестив мене Святим Духом. І одного осіннього дня я почула у своєму серці голос, який диктував мені віршовані рядки… І я зрозуміла, що це Господь дає мені те служіння, про що говорив через пророка.

Віршовані рядки, які посилав мені Бог, рясно лягали на сторінки й приносили радість мені та моїм читачам. З Божою допомогою я змогла видати збірку своїх віршів. Інколи мене запрошують на публічні зустрічі, при нагоді стараюся комусь обов'язково подарувати свою збірку. Через мережу Інтернет публікую свої вірші, роздуми про Бога. Мені пишуть різні люди, діляться своїм, наболілим…

Віддаю всю славу Богу, тому що без Нього я не могла б написати навіть рядочка. Вся слава тільки Йому!

Давно у мене з'явилася мрія, щоб через мої авторські твори хоча б одна людина кардинально змінила своє життя, повірила в існування Бога, виявила бажання служити Йому, забажала любити ближнього, довірила своє майбутнє в Божі руки. Це справді щастя бачити, що мої зусилля не є даремними! Вірю, що ця мрія збудеться!

А час іде, його не зупинити...

А час іде… Його не зупинити,
Пливуть за днями дні, мина життя,
Так скоро починаємо старіти,
А вчора ніби молодість цвіла.

Так звикли ми спішити рік за роком,
Усе вперед, біжучи до мети.
Та варто оглянутись ненароком
І оцінити те, чого ми досягли.

Чи не даремно всі роки прожили?
Чи Божу волю виконали ми?
Чи від усього серця Господу служили?
І чи зробили все, що лиш могли?

Чи можемо ми Господу сказати:
«Гряди, Господь, Тебе чекаю я…»
Чи навпаки – потрібно так багато
Ще виправляти нам своє життя.

Життя мина, до берега все ближче,
І як потрібно встигнути всім нам,
З Ісусом, Спасом нашим, примиритись,
Щоб не згубити вічність в небесах.

Ще сьогодні живу, а про завтра не знаю!

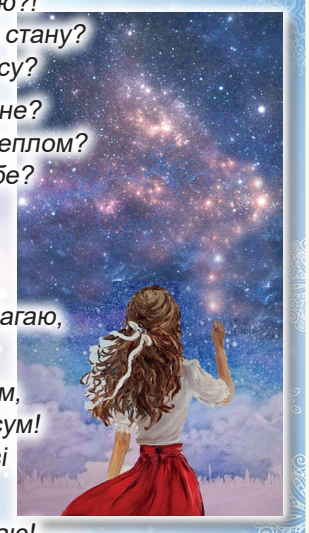

Ще сьогодні живу, а про завтра не знаю!
Може, серце зупиниться в ніч саме цю?!
З чим тоді перед Божим престолом я стану?
Що для тебе, Господь, із землі принесу?

Яка пам'ять залишиться тут після мене?
Про що люди згадають з душевним теплом?
Чи про те, що я думала лише про себе?
Чи турботу про інших мою і любов?

Я живу і не знаю, коли час настане
Відлетіти з землі у ясні небеса,
«Тож пробач мене, Боже!» – щиро благаю,
Де була у житті я не зовсім права.

І кого я образила ставленням прикрим,
Залишивши не посмішку в пам'яті – сум!
Я приходжу до Тебе в гарячій молитві
І провини свої, як до Батька, несу!

Ще сьогодні живу, а про завтра не знаю!
Може, серце зупиниться в ніч саме цю?!
Що я тут на землі для людей залишаю?
З чим до Тебе у небо, мій Боже, прийду?

Марія Занько

МОЛИТВА ПОКАЯННЯ ГРІШНИКА

Отче Небесний! В ім'я Ісуса Христа будь милостивий до мене, грішника, і прости всі мої гріхи. Зайди Духом Святим до мого серця, очисти мене від усякого гріха. Господи Ісусе, будь моїм Спасителем і Пастирем! Керуй надалі усім моїм життям. Я сповідую Тебе, Ісусе Христе, своїм Господом Богом і Спасителем. Я вірю, що кров Ісуса Христа пролилася й за мої гріхи. Я дякую Тобі, Боже, за те, що чуєш мою молитву, і я з повною вірою приймаю спасіння в ім'я Ісуса Христа. Амінь.

Запрошуємо:

Газета «ЖИВА НАДІЯ» друкується
за добровільні пожертвування,
РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ БЕЗКОШТОВНО!
Редактор: Андросов Геннадій
Тел. редактора:
+38 068-541-4747
E-mail: **giva.nadiya@gmail.com**
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ ГАЗЕТИ:
Геннадій Миколайович Андросов,
вул. Іоанна Богослова, 44,
м. Миргород, Полтавщина, 37600,
Україна - Ukraine